

Bruto Nationaal Sportgeluk

Moet een overheid überhaupt wel investeren in topsport? Op pagina 18-19 toont een studie van de VUB alvast aan van wel. Maar investeren in topsport is natuurlijk zoveel meer dan overheidsgeld pompen in topsporters. Zo zijn er uiteraard ook de topsportevenementen, en daar zijn we absoluut niet goed in. Wel sceptisch over. Is de zekere investering de onzekere (en moeilijk aantoonbare) return waard? Op pagina 13 laten twee specialisten hun licht schijnen over de concrete case van een mogelijk WK wielrennen in Vlaanderen.

De organisatie van een groot topsportevenement levert, naast return in horeca-inkomsten, een pak moeilijk definieerbare citymarketing én mooie plaatjes op, zoals bij het EK atletiek in Amsterdam (foto). En Bruto Nationaal Sportgeluk. Daarover bestaan vooralsnog geen studies of harde data. Maar het ontbreken van ons land als gast op het EK voetbal in 2020 – in twaalf Europese speelsteden, waarvan nul in België – levert nu al weer tonnen Bruto Nationale Schaamte op. (MH)

FOTO: T.C. SPONTE

WALTER VAN STEENBRUGGE

Regionaal

Daags na de kwalificatie voor de finale van de Belgische voetbalbeker kreeg Patrick Janssens – CEO van KRC Genk – zijn ontslag. Voorzitter Peter Croonen vond dat Janssens “te weinig aansluiting vond met de eigenheid van de Limburgse voetbalclub”. Hij vond dat “Genk een CEO nodig had met wie de regio zich kon identificeren”.

Exit Janssens en plaats voor een gedeputeerde van de provincie Limburg, een man die, zo zei de voorzitter letterlijk, “elke supporter bij de naam kent”. Erik Gerits is zijn naam, niet te verwarren met zijn bijna naamgenoot Eric Gerets, ook Limburger maar allerm minst politicus.

Nadat hij enkele jaren geleden de deur van het Schoon Verdiep achter zich had dichtgetrokken, dacht ik dat de intrede van Patrick Janssens in het moderne profvoetbal een

nieuwe lente zou betekenen. In België waren vele voetbalclubs het stadium van de veredelde middenstand en dito voetbalkantine nog niet ontgroeid. Hun gebrek aan verbeeldingskracht was schrijnend, de schizofrene angst voor verandering groot.

De figuur van Janssens stond daar haaks op. Man met visie, steeds in voor dialoog, geen pamflet aan zijn lijf en met een afkeur voor uniformen. Als ex-reclameboy zou zijn opwachting in de voetballerij een creatieve dissidentie opleveren, een artistieke revolutie zonder voorgaande in de geschiedenis van de fletse en vaak valse bestuurskamers. Janssens had én in de reclamesector én in de krabbenmand van de Socialistische Partij hoge ogen gegooid.

Vooraf zijn opkuis in het socialistische bastion was opmerkelijk. In dat milieu was er veel verraad, lafheid, broedermoorden en platvloerse volksverlakkerij. Patrick Janssens doorprikte de volle retoriek en bond compromisloos, in zijn gekende witte T-shirt, de strijd aan met de machtsgeile apparatsjiks en hun waterdragers en bedwong het kortzich-

tig corporatisme. Drijvend op veel flair en intuïtie hield hij Vlaanderen een ongepolijste spiegel voor en scoorde zeer goed bij de jongeren. Zijn credo week af van de hoofdstroom. Het is die fascinatie, of noem het obsessie, voor nieuwe ideeën die zijn partij destijds tot een electoraal hoogtepunt bracht.

De Antwerpenaar, zelf vond hij zich “een Kielse rat”, heeft evenwel zijn dadendrang binnen de mediocriteit van de Genkse voetbalclub niet verkocht gekregen. Hij raakte weinig op de voorgrond, zat wellicht gekneld tussen verknechting en amateurisme, moet veel leegheid hebben vastgesteld achter façades en ‘windowdressers’. In Limburg wou men geen laieke buitenstaander, men bleef verknocht aan mercantiele tollenaars. Racing Genk is duidelijk nog niet uit de grijze as van de kolenmijnen herrezen. Een monument als Janssens zet je niet bij het huisvuil.

De redenen die men voor het ontslag aanhaalde, bewijst de eigen bekrompenheid. Racing Genk blijft een regionaal clubje.